

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

ŽENA MÉHO
ŽIVOTA

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Pohřbil ji. Oplakal.
A teď je zpět.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**ŽENA
MÉHO ŽIVOTA**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života

Připravujeme

Nikdo není doma

TIM WEAVER

**ŽENA
MÉHO ŽIVOTA**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2018

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-143-4 (pdf)

Pro Sharlé

Poděkování českým čtenářům

Jako autor si děláte starosti se spoustou věcí. Občas to v průběhu těch deseti měsíců od začátku psaní do dokončení první verze může být opravdu svazující. Začnete pochybovat o každém napsaném slovu, o každé postavě a jejím vývoji, o každém zvratu a odhalení, až v závěru – když konečně knihu dokončíte – cítíte zvláštní směsici úlevy a čiré hrůzy.

A to je teprve začátek.

Jakmile odevzdáte rukopis, začnete si dělat hlavu s tím, co na něj řekne editor, jestli bude hezká obálka, jestli ty žblebty na zadní straně lidi zaujmou, jestli se kniha bude prodávat a jestli ji dobře přijmou čtenáři, protože bez těch se žádná kniha neobejde.

Takže když se mi ozval Tomáš Němec, mozek stojící za nakladatelstvím Mystery Press, které vydává mé knihy v češtině, a pozval mě na letošní Svět knihy v Praze, okamžitě jsem znervózněl. Přestože je Tomáš skvělý nakladatel (a ještě lepší člověk), bál jsem se, že na moje programy na veletrhu nikdo nepřijde. Bál jsem se, že já i David Raker veletrhem bez povšimnutí proplujeme a většina lidí nám nebude věnovat sebemenší pozornost. Ne proto, že bych pochyboval o Tomášovi – pochyboval jsem o sobě.

Už je vám asi jasné, co se snažím říct.

Jsem stresář.

A pak jsem dorazil na svou první akci na veletrhu, v doprovodu své úžasné průvodkyně Alžběty Lexové (která současně překládá romány s Rakerem do češtiny a věnuje jim veškerý svůj um, talent a péči) a uviděl jsem před sálem dlouhou frontu. „Páni,“ řekl jsem Alžbětě, „ten, kdo tady měl teď program, musí být hrozně populární.“ A ona na mě pohlédla a povídá: „Tohle je fronta na *tvůj* program.“

Slovo „ohromený“ ani zdaleka nevystihuje, jak jsem se v tu chvíli cítil. A ani to nebyla ta nejlepší část. Pohled na přečpaný sál plný Rakerových fanoušků byl naprosto dechberoucí, ale ještě lepší bylo to, že jsem se mohl setkat s tolika čtenáři svých knih. Všichni byli tak přátelští, milí a pozorní. S podobnou laskavostí jsem se na žádné ze svých akcí ještě nesetkal (jedna paní mi dokonce věnovala Čapkovu *Válku s mloky* v angličtině – pokud jste to byla zrovna *vy*, pak ještě jednou moc děkuji!), takže když mi Alžběta prozradila, že právě překládá *Ženu mého života*, trval jsem na tom, že do ní napíšu krátké poděkování.

Takže děkuji Tomášovi, Alžbětě a všem z Mystery Pressu.

Děkuji všem, co jste přišli na Svět knihy v Praze.

A děkuji i všem, co dorazit nemohli, nebo je ta akce úplně minula, ale přesto si kupují, čtou a podporují moje knihy v České republice.

Díky, že jste Davida Rakera pustili do svých srdcí.

Stručně řečeno: *Děkuji*.

DEN PRVNÍ

1

Když bylo po všem, ukázali mi záznam z bezpečnostní kamery ze dne, kdy se objevila na stanici. Měla na sobě zelený kabát a tmavé lodičky a vypadala drobně, protože se hrbila, jako by měla křivá záda nebo ji trápily bolesti. Kvalita záběru nestála za nic, a navíc byl obraz posazený nízko, což působilo matoucím dojmem – série trhaných pohybů na pozadí nehybného recepčního pultu stanice.

Ve dveřích se na okamžik zastavila a přidržela je. Na dlažbě se rozlil pruh světla, který jako by vybělil půlku její tváře. Nijak mi nepomáhaly ani vybledlé barevné tóny záznamu. Černá byla spíš šedivá, ostatní barvy pastelové. Žena dveře po několika vteřinách pustila, ale když se za ní zabouchly, neviděl jsem ji o nic zřetelněji. Oči připomínaly tmavé skvrny, plavé vlasy byly šedivé. Jemný poprašek pih, který se jí přes kořen nosu táhl od jedné tváře na druhou, nešlo rozeznat vůbec, stejně jako modrozelené jiskřičky v očích. Nekvalitní čočka kamery nezachytila nic výjimečného. Jako by žena byla jen další obyčejnou návštěvnicí stanice.

Cizinka, nic víc.

Pustila dveře a vyrazila rovnou k recepčnímu pultu. Podle časové stopy v rohu videa bylo těsně před osmou ráno. Policistka za pultem právě mluvila s někým jiným, chlapcem s monoklem a zakrvácenou tváří. Žena si stoupla za mladíka a trpělivě čekala,

dokud ji policistka nevyzvala, aby se posadila. Neochotně se odšourala k řadě židlí, jako by ji nohy jen stěží poslouchaly. Celou dobu klopila zrak k podlaze.

Uplynulo deset minut. Kvůli úhlu kamery jsem na ni pořádně neviděl, hlavu měla pořád skloněnou a pozorovala ruce v klíně. A potom policistka konečně s mladíkem domluvila a mávnutím ruky ženu přivolala zpět k pultu. Byla ve službě i o několik hodin později, když jsem se na stanici objevil já. Měla krátké černé vlasy prokvetlé stříbrem a jizvu na levé tváři, na záznamu však ani jedno z toho nebylo pořádně vidět.

Žena se zastavila u pultu.

Policistka se mírně naklonila, aby měly hlavy ve stejné výšce, a přestože byl záznam zpomalený a nenahrával pohyby rtů v reálném čase, dokázal jsem rozeznat, co strážnice říká.

„*Jste v pořádku, drahoušku?*“

Žena namísto odpovědi začala šátrat v kapsách kabátu. Zpočátku pomalu, pak čím dál zběsileji, jak se jí nedařilo nahmatat, co hledala. Prošla jednu kapsu, pak druhou a teprve ve třetí měla úspěch.

Začala roztahovat kousek poskládaného papíru a konečně strážnici odpověděla. „*Dobrý den.*“

Její další slova jsem kvůli rychlosti záznamu nerozeznal. Nedo-
kázal jsem v trhaných záběrech sledovat pohyby jejích úst. Ale trochu se posunula a díky pozici kamery, zavěšené asi půl metru nad ženinou hlavou, jsem uviděl víc, především to, že na papíru byl jediný řádek textu. Nyní bylo už zřejmé, že jsou její vlasy blondaté, a ne šedivé. Měla je stažené do volného culíku, z něhož se jí uvolnilo několik pramenů. Splývaly jí na límeček a padaly jí i do očí a do tváře stažené napětím, což bylo zřetelné i na přeska-
kujícím záznamu.

Konečně ke strážnici zvedla hlavu, ukázala jí papír a spustila. Mladík stojící opodál s trhnutím vzhledl od mobilního telefonu,

jako by ho zaujalo, co žena říká. Sledoval jsem, jak se strážnice naklání dopředu, zvedá ruku a říká ženě, aby se uklidnila. Žena se zarazila, trochu se zakymácela a ramena jí poskočila nahoru a dolů. Potom znovu ukázala na kus papíru.

A tentokrát jsem jí ze rtů odezírat dokázal.

„Najděte ho.“

2

Zavolala mi osmadvacátého prosince.

Vánoce jsem strávil se svou dcerou Annabel v jejím domě v jižním Devonu. Bylo jí devětadvacet a bydlela spolu s třináctiletou sestrou Olivíí na dohled od jezera na okraji Buckfastleighu. Obě jsem poznal teprve před pěti lety – předtím jsem neměl ani poňetí, že mám někde dceru –, a přestože Olivia nebyla moje, považoval jsem ji za vlastní, protože o rodiče přišla. Liv už dávno vyrostla z věku, kdy by ještě věřila na Ježíška, ale pořád byla dítě a s dětmi byly svátky vždycky zábavnější. Rozbalili jsme si dárky, koukali na staré filmy, hráli ještě starší deskovky, proháněli Annabelina psa po jinovatkou pokrytých blatech a po večerech jsme sedávali na pohovce. Po Londýnu se mi vůbec nestýskalo. Žil jsem tam, měl jsem tam svou práci i dům, jenže ten od Derryniny smrti před osmi lety působil prázdně a opuštěně.

To ráno, kdy mi zavolala, jsem vstal brzy a šel si zaběhat. Vyrazil jsem na západ, po pěšině, která v mírném úhlu stoupala až do srdce blat. Bylo chladno, stromy připomínaly holé kostry, živé ploty se krčily před zimou a polní cesty pokrývaly tenounké pláty ledu, třpytící se jako skleněné tabulky. Po šesti kilometrech jsem narazil na přehradu, jejíž břehy spojoval veliký most. Neda-leko se za plotem pásly krávy a v dálce jsem viděl farmáře se psem. V oknech traktoru se odrážely ostré paprsky ranního slunce.

Běžel jsem ještě kousek dál, po úzké pěšince vyryté do svahu kopce, dokud jsem se neocitl nahoře. Tam jsem se zastavil a bez dechu si vychutnával výhled na dokonalou mozaiku zelených a hnědých polí.

V tu chvíli mi zazvonil mobil.

Měl jsem ho na paži a v aplikaci si zaznamenával trasu, takže chvíli trvalo, než se mi ho podařilo odpojit od sluchátek a vysoukat z pouzdra. Na displeji blikalo číslo s předvolbou centrálního Londýna a mě okamžitě napadlo, že mi volá potenciální klient, někdo, komu se ztratila milovaná osoba a potřebuje pomoc. Na zlomek vteřiny jsem si pohrával s myšlenkou, že bych to nezvedl a dál si užíval volna ve společnosti dcery, kterou jsem znal tak krátce a stále se s ní sblížoval. Jenže pak na mě dolehla skutečnost. Pohřešovaní byli můj život. Když zemřela Derryn, stali se mým záchranným lanem. Jen díky nim jsem dokázal jít dál. A tahle krátká dovolená musela beztak jednou skončit. Dříve či později bych se do Londýna a k práci, která mě držela nad vodou, stejně vrátil.

„David Raker.“

„Pane Rakere, tady detektiv seržant Catherine Fieldová.“

Na okamžik mě vykoledjila a já jsem marně pátral v paměti, jestli jsme se už někdy setkali nebo se mi o ní někdo zmínil.

„Co pro vás můžu udělat?“

„Vlastně je to celé trochu divné,“ opáčila Fieldová a pak se na chvíli odmlčela. „Dneska ráno na naší stanici v Charing Crossu přišla žena. Působí dost zmateně.“ Další ticho. „Nebo možná vůbec zmatená není. Popravdě sama nevím.“

„Rozumím,“ řekl jsem, ačkoli jsem neměl ponětí, kam tím míří.

„Nic u sebe nemá – ani telefon, ani občanku. Přinesla si jen kousek papíru s vaším jménem.“

Zadával jsem se do dálky. Svaly mi pomalu vychládaly a pot mě mrazil na kůži. Vybavil jsem si své webovky. Byla to jednoduchá stránka se základním přehledem a kontaktním formulářem, ale měl jsem tam i e-mailovou adresu a telefon.

„Nejspíš mě našla na internetu,“ usoudil jsem.

„Možná,“ opáčila Fieldová a pak si odkašlala, až to na lince zapraskalo.

„Takže chce moji pomoc?“

„Já vlastně nevím, co chce.“

„Jak to myslíte?“

„Tvrdí, že vás zná.“

„Odkud?“

Fieldová si podruhé odkašlala. „Prý je vaše manželka.“

Zamračil jsem se. „Moje *manželka*?“

„Tak to řekla.“

„Ne,“ vyhrkl jsem. „Ne, moje žena zemřela před osmi lety.“

„V roce 2009,“ odvětila Fieldová. „Já vím, právě jsem si o tom přečetla na internetu.“

Čekal jsem, že bude pokračovat, že něco dodá, poví mi, že jde o hloupý vtip, kanadský žertík na moji adresu. Ale ona namísto toho řekla něco mnohem horšího.

„Ta žena se nám představila jako Derryn Rakerová.“

„Cože?“

„Derryn Alexandra Rakerová.“

„Ne,“ zopakoval jsem. „To není možné. Lže.“

„Působí dost sebejistě.“

„Není to Derryn. Derryn je mrtvá.“

„Víte, to je další věc,“ odpověděla Fieldová vyrovnaně a nezaujatě. „Říkala, že ji velice mrzí, čím jste si kvůli ní prošel – ale prý vám chce všechno vysvětlit.“